

Indledende redegørelse.

Ingen af de 3 fællesskabstraktater indeholder bestemmelser om udformningen af en fælles energipolitik.

Den 21. april 1964 underskrev medlemsregeringerne en protokol om energispørgsmål, hvorefter parterne principielt forpligter sig til at deltage i udformningen af en fælles energipolitik inden for nærmere angivne rammer. Den 10. juli 1967 traf Rådet en beslutning om, hvilken retning det fortsatte arbejde burde tage, specielt for så vidt angår olie- og naturgas. I december 1968 fremlagde Kommissionen en rapport »Første Retningslinjer for en Enerkipolitik for Fællesskabet« for Rådet, som i november 1969 godkendte rapportens hovedprincipper og udbad sig konkrete forslag til dens virkeliggørelse.

Kommissionen har 22. december 1969 fremsat forslag om, at olieselskaberne skal afgive indberetninger til Kommissionen om deres importprogrammer for olie, og at der bør ske indberetning af Kommissionen om planer for investeringer i energisektoren. Indberetningspligten omfatter investeringer i raffinaderier og elværker, ledningsanlæg og underjordiske lagre. Kommissionen kan på grundlag af indberetningerne opstille forsyningsprogrammer for Fællesskabsrådet og udarbejde rapporter om investeringsplanerne, som kan danne grundlag for diskussion med medlemslandenes regeringer og med de interesserede kredse.

I rådsdirektiv nr. 68/414 af 20 december 1968 er det pålagt fællesmarkedets medlemsstater at gennemføre de lovmæssige og administrative foranstaltninger, der er nødvendige til sikring af opretholdelse af olielagre, der mindst svarer til 65 dages gennemsnitligt dagligt indenlandsk forbrug i det nærmest foregående kalenderår.

Formålet med den i rådsdirektivet foreskrevne oplagringspligt er at sikre mod forstyrrelser i den økonomiske aktivitet som følge af eventuelle reduktioner i tilførslerne af olie og olieprodukter fra de olieproducerende lande.

Rådsdirektivet indeholder regler for beregningen af såvel det indenlandske forbrug som af de lagre, der kan medregnes til opfyldelse af lagringsforpligtelsen. Om lagrene siges det bl. a., at der kun kan medregnes sådanne lagre, som i tilfælde af forsyningsvanskeligheder vil være til fuldstændig rådighed for vedkommende medlemsland. Lagre hos store forbrugere vil kunne medregnes for så vidt de tjener til opfyldelse af nationale bestemmelser om pligt til at opretholde permanente lagre. Olielagre, der tilhører militære styrker, kan ikke medregnes til opfyldelse af lagringspligten.

Fællesmarkedskommissionen har den 23. juli 1971 over for De europæiske Fællesskabers Råd fremsat forslag om, at de i rådsdirektivet foreskrevne mindstebeholdninger ændres fra 65 dage til 90 dages forbrug.